

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

בפני כב' השופט רונן אילן

תובעת **אביבה אמיתי**

נגד

נתבע **שמעון לימור**

פסק דין

1 בפני תביעת לשון הרע ובמסגרתה עתירה לחיוב הנתבע בפיצוי בסך 50,000 ₪ ופרסום התנצלות.

העובדות

2
3
4 1. במוקד התביעה בניין הכולל 8 דירות מגורים ברחוב אורי ניסן 8, רמת-גן (להלן: "**הבניין**").
5 התובעת הינה בעליה של דירה בבניין בה היא מתגוררת. במועדים הרלוונטיים לתביעה זו
6 (2009 – 2010) אף הנתבע התגורר בבניין בדירה אותה שכר מאדם בשם נתן שרעבי (להלן:
7 "**שרעבי**").

8 2. עד לחודש ינואר 2009 כיהן אדם בשם 'דרול' כועד הבית בבניין. במסגרת זו, הגיע דרול
9 להסכמה עם התובעת שלפיה תהיה התובעת אחראית על ניקיון חדר המדרגות בבניין. כך
10 התחייבה התובעת לנקות את חדר המדרגות בבניין 4 פעמים בחודש וכנגד זאת שולמו לה
11 200 ₪ לחודש, 150 ₪ מתוכם במזומן ו- 50 ₪ נוספים בקיזוז חובה לועד הבית בבנין (עדות
12 התובעת בעמ' 3 בפרוט').

13 3. ביום 25.1.09 התקיימה אסיפת דיירים בבניין ובסיומה נבחרו התובעת והנתבע לכהן כועד
14 הבית של הבניין. באותה ישיבה נכחו שלושה מדיירי הדירות בבניין (כולל התובעת והנתבע).

15 4. ביום 6.11.09 הפיץ הנתבע בקרב דיירי הבניין מכתב (להלן: "**המכתב**") ובו טענות כלפי
16 תפקודה של התובעת בתפקידה כועד הבית בבניין. בין היתר, טוען הנתבע במכתב כי
17 התובעת ובעלה "פועלים באופן עצמאי בכל הקשור לניהול ועד הבית ללא קיום הצרכים
18 האמיתיים שלו אלא הצרכים הפרטיים שלהם" (ההדגשות במקור), כי התובעת החליטה על
19 למנות עצמה לגזברית, כי התובעת "החליטה שהיא נמצאת מעל החוק" שכן איננה פועלת
20 לגביית שיק בסך 3,000 ₪ לתשלום דמי ועד הבית בגין דירתו של שרעבי, כי התובעת
21 מסרבת לתקן מרצפות בכניסה לבניין אף שאלו נעקרו על ידי בנה, כי התובעת מעבירה
22 לעצמה תשלומים עבור ניקיון חדר המדרגות ובלא אישור ועוד.

23 בעקבות המכתב הוגשה תביעה זו ביום 23.12.09.

טענות הצדדים והראיות

24
25 5. לטענת התובעת, המכתב מהווה הוצאת לשון הרע והאופן בו הופץ ממלא אחר דרישת
26 הפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמייתי נ' לימור

- 1 הנתבעת סוקרת אחת לאחת את הטענות השונות במכתב ומוצאת בהן טענות למכביר
2 המבטאות הוצאת לשון הרע. כך, בין היתר, ביחס לטענות כי בתפקידה כיו"ר ועד הבניין
3 פעלה לקידום ענייניה הפרטיים ולא למען צרכי הדיירים בבניין, בטענות לאי ניהול ספרי
4 דוחו"ת של הכנסות והוצאות, בטענות לרשלנות בגביית שיק שנמסר לצורך תשלומי ועד
5 הבית, בטענות לאי תיקון נזקים שגרם בנה לרכוש המשותף ועוד.
6 ביחס לטענות ההגנה של הנתבע, טוענת התובעת כי הנתבע לא הוכיח ולו את אמיתותו של
7 פרט אחד מהטענות במכתב ואף לא שערך בדיקות כלשהן טרם פרסום המכתב, כך שנשללת
8 האפשרות להסתמך על הטענה שהפרסום נכון. ביחס לטענת ההגנה המתייחסת להבעת
9 דעה, טוענת התובעת שטענותיה מתייחסות לאותם חלקים במכתב בהם התיימר הנתבע
10 להציג עובדות וממילא שהאופן בו פעל הנתבע שולל את תום ליבו.
11 בנסיבות העניין, טוענת התובעת, יש להשית על הנתבע את תשלום מלוא הנזק הקבוע בחוק
12 ובשים לב לכך שכלל לא התנצל גם לאחר שהתבררו העובדות. עוד עותרת התובעת לחיוב
13 הנתבע בפרסום התנצלות.
- 14 הנתבע איננו מכחיש את כתיבת המכתב אשר מציגה התובעת, אך טוען כי כלל לא הוכח
15 יסוד הפרסום ולא הוצגו ראיות לכך שהמכתב נמסר למאן דהו זולת התובעת.
16 ביחס לתוכן המכתב, סוקר הנתבע אחת לאחת את הטענות שהועלו במכתב וטוען כי לא זו
17 בלבד שהתגלו כנכונות בעיקרן, אלא שהמכתב כולו מנוסח בלא רוע או זדון, בלא שהתובעת
18 תושפל או תבוזה או תיפגע. עוד טוען הנתבע כי עומדת לו הגנת אמת דיברתי, עומדת לו
19 הגנת תום הלב ובכלל מדובר בזוטי דברים.
20 ביחס לפיצויים הנתבעים, טוען הנתבע כי לא נגרם נזק כלשהו לתובעת עקב פרסום המכתב
21 וככל שיש לפסוק לזכותה פיצויים, הרי שאלו צריכים להיות מינימאליים.
- 22 כל אחד מהצדדים הסתפק בתצהירו הוא עליו נחקר בחקירה נגדית ובתום חקירות הצדדים
23 הוגשו סיכומי הצדדים בכתב.
- 24 **דיון**
- 25 חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"), קובע כי פרסום לשון הרע מהווה
26 עוולה (סעי' 7 בחוק) ומגדיר "לשון הרע" כדבר שפרסומו עלול, בין היתר, "להשפיל אדם
27 בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדס" כן "לבזות אדם בשל מעשים,
28 התנהגות או תכונות המיוחדים לו" (סעי' 1 בחוק).
29 בבחינת דבר מה שפורסם לצורך הקביעה אם מהווה הפרסום "לשון הרע", נעשה שימוש
30 במבחן אובייקטיבי ובמסגרתו נשאלת השאלה איזו משמעות היה מייחס קורא סביר
31 למילים (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני פ"ד מג (2), 333, 337). השאלה העומדת להכרעה
32 הינה המשמעות שהיה קורא סביר מייחס לדברים אשר כתב הנתבע.
- 33 התובעת והנתבע גם יחדיו מכהנים כועד הבית של הבניין מאז 25.1.09 והמכתב כולו מופנה
34 לדיירי הבניין ומבקש להציג בפניהם את האופן בו פועלת התובעת בכובעה זה. לאחר
35 שבפתח המכתב מתאר הנתבע את תכליתו, הנה אשר הוא כותב:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 "מאז לדאבוני גברת אמיתי ובעלה פועלים באופן עצמאי בכל הקשור לניהול ועד
2 הבית ללא קיום הצרכים האמיתיים שלו אלא הצרכים הפרטיים שלהם."
3 לאחר הצבת כותרת זו במכתב, מציג הנתבע במכתבו את העובדות אשר עליהן הוא מתבסס.
4 ראשית, טוען הנתבע כי התובעת איננה מקיימת את הוראות החוק המחייבות הכנת דו"ח
5 כספי אודות ההכנסות וההוצאות של קופת ועד הבית ומסיים כך:
6 "ספר זה כאמור אינו קיים ומשפחת אמיתי מסרבת לתת דין וחשבון אודות נושא
7 זה"
8 ממשיך הנתבע, מתייחס לכהונת התובעת כגזברית וטוען כך:
9 "משפחת אמיתי החליטה על דעת עצמה למנות את עצמה בהצבעת יחיד של
10 עצמה כגזברית למרות שהחוק מחייב ישיבה והסכמה של 61% מהדיירים מה
11 שלא נעשה מעולם, אך נניח שהם גזברים שומרי חוק."
12 בפסקה הבאה במכתב טוען הנתבע כי התובעת מסרבת לפעול להצבת גדר אשר תמנע כניסת
13 בעלי חיים לגינה ובזו שלאחריה מתייחס הנתבע לשיק בסך 3,000 ₪ אשר נמסר על ידי אחד
14 הדיירים לתשלום מסי ועד הבית ולא הופקד. כך כותב הנתבע:
15 "משפחת אמיתי החליטה שהיא נמצאת מעל החוק. לפני כ- 3 שנים הועבר
16 לידיהם שיק של 3,000 שקל מבעל הדירה שלי שגבה את הסכום מדיירים
17 קודמים. השיק הועבר לחזקתם ומפאת טעות טכנית לא ניתן היה לפדותו. הטעות
18 הייתה טכנית קטנה וניתן היה להחזיר את השיק דרך מר נתן שרעבי בעל הדירה
19 ולפדותו אולם הם לא עשו דבר בנידון על פי חוק ומאז לא רק שהכסף כמובן לא
20 נכנס לקופת ועד הבית אלא שמשפחת אמיתי "לא מוצאת אותו" כלל. איפה
21 הכסף? 3,000 שקל!!!"
22 בפסקה שלאחריה מייחס הנתבע לתובעת אחריות לנוק שנגרם לרכוש המשותף ולעובדה
23 שנוק זה איננו מתוקן:
24 "משפחת אמיתי נתבקשה על ידי לתקן את הבלטות שבנם עוקר בהעמידו את
25 הקטנוע שלו בכניסה לבניין... גב' אמיתי כהרגלה מהנהנת בראשה אבל לא עושה
26 כלום כל עוד זה קשור למחויבות שלהם. את הטינופת של הקטנוע תוכלו לראות
27 בכניסה לבניין יחד עם הבלטות העקורות. אבל "זה בסדר" כל עוד משפחת אמיתי
28 אחראית לזה."
29 בפסקה אחרת מתייחס הנתבע לניקוי חדר המדרגות בבניין על ידי התובעת:
30 "...לאורך שנים החליטה אביבה אמיתי כי היא המנקה של הבניין. למרות שיכלה
31 להביא מנקה מסיבותיה שלה רצתה לנקות את הבניין וכל זאת תמורת תשלומים
32 שהעבירה לעצמה ללא אישור של אף אחד. היא קבעה כמה תשלם לעצמה, מתי
33 ואיך ללא חשבונית וללא בקרה.
34 ולבסוף, פונה הנתבע לדיירי הבניין בבקשה להסיק את המסקנה מהעובדות שפירט, כך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 "התנהלותם השערוריתית עוד תדון במקומות הראויים לרבות רשויות המס ושאר
2 גורמי האכיפה אולם יחד עם זאת אבקשכם לא לשלם להם עבור ועד בית עד אשר
3 יתנהלו על פי חוק ולא על פי חוק שהמציאו לעצמם אשר שם אותם מעליו באופן
4 גס ובוטה. לועד הבית יש חשבון ועד בית בבנק לאומי אולם משפחת אמיתי עצלה
5 מידי לסדר את הנושא כך שהכסף יכנס לחשבון. כספכם אינו הפקרות ואינו
6 כספם הפרטי של משפחת אמיתי... שערוריה זו של ניהול הכסף שלכם צריכה
7 הייתה להיפסק ומזמן... הכסף של כולנו ראוי שיהיה מפוקח ומתוקצב בהתאם
8 לצרכים של כולנו ולא של משפחת אמיתי בלבד." [כל ההדגשות בציטוטים לעיל –
9 במקור]
- 10 טענותיו של הנתבע במכתבו אינן מותירות כר נרחב לדימונו של הקורא. הנתבע מייחס
11 לתובעת מעשי שחיתות בזעיר אנפין, שליחת יד בכספם של הדיירים המשולמים עבור קופת
12 ועד הבית ועשיית שימוש בכספים אלו לצורכיה הפרטיים של התובעת. כך כאשר כותב
13 במפורש הנתבע כי התובעת עושה בכספי ועד הבית שימוש אשר תכליתו "הצרכים
14 הפרטיים" שלה. כך כאשר טוען הנתבע כי התובעת מינתה עצמה לגזברית ומינתה עצמה
15 למנקת הבניין תמורת תשלומים שהעבירה לעצמה. כך גם כאשר הנתבע מייחס לתובעת
16 אחריות לכך שסך בן 3,000 ₪ לא הופקד בקופת ועד הבית ומציב במרכאות את הביטוי "לא
17 מוצאת אותו" ברמז ברור לשיקולים זרים בהתנהגות התובעת. רמז המשתלב נאמנה עם
18 רוחו של המכתב. כאשר מסכם הנתבע וטוען כי התנהגות התובעת בהקשר זה "שערוריתית"
19 ומוסיף "הצעה" לדיירים לחדול מתשלום מסי ועד הבית הרי שהתמונה ברורה בתכלית.
20 הנתבע מאשים את התובעת במעשה שחיתות, במעילה בתפקידה כועד הבית ושליחת יד
21 בכספם של דיירי הבניין.
22 מצב זה של ייחוס מעילה באמון, שיקולים זרים ופגיעה בכיסם של הדיירים בבניין עלול
23 בהחלט להשפיל את התובעת בעיני הבריות ולעשותו מטרה ללעג או לבוז, שלכן מהווה
24 "לשון הרע".
- 25 לטענת הנתבע, לא הוכח יסוד "הפרסום" המהווה תנאי הכרחי להוכחת העוולה.
26 10. בכתב התביעה, בסעיף 12, מתייחסת התובעת לאופן הפצת המכתב וטוענת כי מדובר
27 "בפרסום שהופץ לכל תיבות הדאר של כל הדיירים". בכתב ההגנה, מתייחס הנתבע לטענה
28 זו בסעיף 17 וטוען כך: "הנתבע אינו מכחיש את האמור בסעיף 12 בכתב התביעה למעט
29 זאת: הנתבע לא אמר כי התובעת מבצעת מעילות בכספי ועד הבית". אף בסעיף 9 בכתב
30 ההגנה מתייחס הנתבע להפצת המכתב וטוען כך: "הנתבע פנה לדיירים בבניין במכתב
31 ענייני".
32 כאשר הנתבע כלל אינו מכחיש את הפצת המכתב לכלל דיירי הבניין ממילא שלא היה צורך
33 בהבאת ראיות נוספות לעניין זה והוכח גם יסוד "הפרסום" לקיומה של העוולה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 משנמצא כי המכתב היווה הוצאת לשון הרע כלפי התובעת, יש לבחון אם עומדות לנתבע
2 אילו מההגנות הקבועות בחוק. ההגנה הראשונה עליה נסמך הנתבע הינה זו המכונה "אמת
3 דיברתי", אשר קבועה בסעי' 14 לחוק:
- 4 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם**
5 **היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא**
6 **הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."**
- 7 לטענת הנתבע, התברר כי אין במכתב כל טענה שאיננה אמת וכל שיוחס לתובעת גם התברר
8 שעשתה בפועל, למעט לעניין מינויה כגזברית. להלן תיבחן טענה זו.
- 9 במכתב, טוען הנתבע כי התובעת איננה מכינה דוחות מפורטים אודות הכנסות והוצאות.
10 טענה זו התבררה כנכונה והתובעת אישרה בעדותה כי הכינה דוחות שכאלו רק לאחר
11 הפצת המכתב (עמ' 5, ש' 5 – 10 בפרוט'), אלא שהמוקד בטענת הנתבע בחלק זה של המכתב
12 איננו מילוי הטפסים. המוקד בטענת הנתבע הינו כי התובעת "מסרבת לתת דין וחשבון
13 אודות נושא זה". זו ליבת הטענה וזו משתלבת עם רוחו של המכתב והכוונה להציג את
14 התובעת כמי שמנהלת את כספי ועד הבית במחשכים ומסרבת ליתן הסברים להתנהגותה.
15 אך הנה כך התייחס הנתבע לטענה זו בעדותו (עמ' 9 בפרוט').
- 16 ש. **מפנה לשורות 7-10 למכתב. איפה יש איזושהי הוכחה שביקשת לעיין**
17 **בספר או במי מהדו"חות האלה ולא קיבלת?**
- 18 ת. **כיו"ר הוועד פניתי מספר פעמים לתובעת והתשובה שקיבלתי הייתה:**
19 **אין דו"חות אלא קופסה עם קבלות. אמרתי לה שאני רוצה לראות דו"חות**
20 **מסודרים ולא קיבלתי מעולם ולא הוצגו.**
- 21 ש. **האם יש פנייה כתובה שלך לקבל דו"ח או דו"חות שקיבלת עליו/הם**
22 **סירוב?**
- 23 ת. **לא.**
- 24 למעשה, התברר כי מעולם לא הודיעה התובעת על סירוב למסור מידע לנתבע. הנתבע בקש
25 מידע ובתשובה נמסר לו שבאפשרותו לעיין בקופסה בה שמורות כל הקבלות. עובדה זו
26 איננה מתיישבת עם טענת הנתבע להסתרת מידע או סירוב התובעת למסור פירוט אודות
27 ניהול הכספים.
- 28 עוד טוען הנתבע במכתבו כי התובעת היא זו אשר מינתה עצמה כגזברית, אך גם טענה זו
29 הופרכה. התברר שהנתבע עצמו חתום על המסמך בו מונתה התובעת לגזברית והנתבע חזר
30 בו מטענה זו תוך כדי עדותו (עמ' 9, ש' 29 בפרוט').
- 31 לטענת הנתבע קבלה התובעת שיק בסך 3,000 ₪ לתשלום דמי ועד הבית, השיק חולל בשל
32 טעות טכנית אך היא לא עשתה דבר כדי לגבות אותו. בפועל, התברר כי מדובר בשיק
33 שנמסר לוועד הבית הקודם עוד בשנת 2006 והועבר לתובעת לאחר עזיבת ועד הבית הקודם
34 (עדות התובעת בעמ' 6 בפרוט'). עוד התברר כי התובעת אכן לא פעלה לגביית הכספים אך
35 גם הנתבע לא עשה מאום בעניין זה אף שהוא עצמו חבר ועד הבית ביחד עם התובעת ואף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 שמדובר בשיק שנמסר על ידי אותו אדם ממנו שוכר הנתבע את הדירה. בהעדר כל תיעוד
 2 כתוב של פנייה לתובעת, אינני מקבל את טענת הנתבע לפניות שכאלו. כאשר אלו העובדות,
 3 לא ניתן להבין כיצד מבסס הנתבע את הפתיח לפסקה זו: "משפחת אמיתי החליטה שהיא
 4 נמצאת מעל החוק". טענה זו מתייחסת במישרין לאותו שיק שלא נפדה וככזו - התבררה
 5 כחסרת כל יסוד.
- 6 15. לטענת הנתבע גרם בנה של התובעת לנזק לבלטות בכניסה לבניין אולם התובעת מיאנה
 7 לתקנו ואף מיאנה לנקות "את הטינופת של הקטנוע". גם לטענה זו לא הובאו כל ראיות. לא
 8 תמונה, לא מכתב ולא עדות אחרת הקושרת את התובעת או מי מבני משפחתה לנזק הנתבע.
 9 התובעת הבהירה שבכלל מדובר בנזק אשר גרם דייר אחר ולנתבע לא נמצא מענה לכך.
- 10 16. כך גם ביחס לטענת בעניין נקיון הבניין. התברר כי התובעת מונתה לנקות את הבניין תמורת
 11 תשלום על ידי ועד הבית הקודם ובניגוד מוחלט לטענת הנתבע לפיה החליטה זאת על דעת
 12 עצמה. כך התייחס לכך הנתבע בעדותו (עמ' 13 בפרוט'):
 13 ש. מפנה להתחלה של שורה 35. מה ההפקרות בלשלים לתובעת 50 ₪
 14 לניקיון?
 15 ת. ההפקרות היא שהיא החליטה שהיא משלמת לעצמה. אף אחד לא
 16 החליט שהיא המנקה. היא טוענת שזאת החלטה של הוועד הקודם, אבל
 17 הוועד הקודם הוא לא הוועד הנוכחי וכשנבחרתי לוועד דרשתי ניהול תקין
 18 של הספרים ושתבוא מנקה חיצונית.
- 19 ש. ביהמ"ש: נבחרת בינואר 2009. אילו בדיקות עשית כדי לבדוק מי מינה
 20 אותה לנקות את חדר המדרגות לפני כן?
 21 ת. אני יודע שהיא אמרה לי שהיא מנקה את הבניין. זה מה שאני יודע.
- 22 משמע, הנתבע איננו מכחיש כי מינוי התובעת התבסס על החלטה של ועד הבית הקודם,
 23 בעוד במכתב נטען שהתובעת מינתה עצמה. הנתבע אף מאשר שכלל לא בדק את גרסת
 24 התובעת בעניין זה ובכלל, בדק ומצא כי התשלום המשולם לה זהה לתשלום אשר נדרש על
 25 ידי מציעים אחרים (עדות הנתבע בעמ' 13 ש' 25 בפרוט'). במצב זה, מקובלת עלי גרסת
 26 התובעת לפיה אכן מונתה לניקוי הבניין כנגד תשלום בסך 50 ₪ על ידי ועד הבית הקודם.
 27 טענת הנתבע לפיה התובעת החליטה זאת על דעתה שלה - הופרכה.
- 28 17. לסיכום חלק זה, בכדי ליהנות מהגנת אמת דיברתי היה על הנתבע להציג תשתית עובדתית
 29 על יסודה רשאי היה להסיק את המסקנות אליהן הגיע. כפי שהודגש לעיל, הטענה אשר
 30 חזרה על עצמה במכתב כחוט השני הייתה למעילה באמון הדיירים, שליחת יד בכספי ועד
 31 הבית ועשיית שימוש בכספים על בסיס שיקולים זרים. תזה זו של הנתבע התבססה על שלל
 32 עובדות אך אלו הופרכו אחת לאחת ולמצער - לא נמצאה להן ולו תשתית עובדתית
 33 לכאורית אשר תבסס את הטענות. לנתבע לא עומדת לפיכך הטענה כי אמת דבר.
- 34 18. טענת ההגנה השנייה של הנתבע הינה כי מדובר בהבעת דעה לגיטימית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

1 טענה זו מתבססת על הגנת תום הלב לפי סעי' 15 בחוק ועל אותו חלק המקנה הגנה במקרה
2 בו היה הפרסום הבעת דעה על התנהגות התובעת במסגרת תפקידה כועד הבית. לעניין זה
3 יש לשים לב להבחנה שבין פרסום עובדות לפרסום דעות. פרסום עובדות אמור לשקף
4 מציאות. פרסום דעה משקף הלך רוח סובייקטיבי שלכן לעיתים כלל לא ניתן לסווגו כאמת
5 או כשקר. בכדי להסתמך על הגנה זו, שומה איפה על הנתבע להראות כי במכתביו הביע את
6 דעתו האישית על התובעת ולא התיימר להציג עובדות.
7 עיון במכתב איננו מאפשר לקבל טענה זו. הטענה כי התובעת מסרבת ליתן מידע אודות
8 ניהול כספי הועד הינה טענה עובדתית. הטענה לפיה התובעת מינתה עצמה לגזבר אף היא
9 טענה עובדתית. כך גם הטענות לפיהן התובעת ומשפחתה הסבו נזק לבניין והטענה לפיה
10 התובעת מושכת כספים עבור ניקיון הבניין בלא אישור. אכן, המכתב כולל גם הבעת דעה
11 של הנתבע, למשל הדעה כי התובעת עושה בכספי הועד כבשלה ומתנהגת באופן השם אותה
12 מעל החוק, אך דעה זו מבטאת מסקנה. והמסקנה מתבססת על "העובדות" שהופרכו.
13 למעלה מכך, בהתאם לסעי' 16 (ב) בחוק, נשללת חזקת תום הלב ונשללת האפשרות
14 להתבסס על הגנת תום הלב באם "הדבר שפורסם לא היה אמת, והוא לא נקט לפני הפרסום
15 אמצעים סבירים להוכיח אם אמת הוא אם לא". בחינת עדותו של הנתבע מלמדת שכלל לא
16 נקט באמצעים כלשהם לבירור העובדות וזדאי שלא אמצעים סבירים. פעם אחר פעם הודה
17 הנתבע בעדותו כיצד כלל לא פעל לבדוק את טענותיו בטרם פרסום המכתב. כך הודה הנתבע
18 שכלל לא פנה לאגודה לתרבות הדיור (עמ' 10, ש' 6 בפרוט'), שכלל לא כנס אסיפת דיירים
19 (עמ' 10, ש' 8 בפרוט'), שכלל אין הוא בקי בפרטים הנוגעים לאותו שיק אשר בהיעלמותו
20 האשים את התובעת (עמ' 11, ש' 19 בפרוט'), שכלל לא בדק כיצד מונתה התובעת לניקוי
21 חדר המדרגות (עמ' 14, ש' 3 בפרוט'). אפילו את הסוגיה של מינוי התובעת כגזברית יכול
22 היה הנתבע לבדוק בנקל לו אך עיין בפרוטוקולים של אסיפת הדיירים אך הנתבע אפילו לא
23 בקש זאת. לא מצאתי לפיכך כי הנתבע נקט "אמצעים סבירים" לבדיקת טענותיו טרם
24 פרסום המכתב ומשכך, ממילא שלא עומדת לו הגנת תום הלב.
25 טענת ההגנה השלישית של הנתבע הינה כי מדובר במעשה של מה בכך. בזוטי דברים. 19.
26 בהתאם לסעיף 7 לחוק חלה על עוולה אזרחית של פירסום לשון הרע, גם הוראת סעיף 4
27 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], שעניינה "מעשה של מה בכך", ולפיה "לא יראו כעוולה מעשה,
28 שאילו היה חוזר ונשנה לא היה בו כדי ליצור תביעה לזכות נוגדת, ואדם בר-דעת ומזג כרגיל
29 לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על כך".
30 הגנה זו של מעשה של מה בכך, מיועדת למקרים חריגים שבהם מתקיימת עוולה לכאורה,
31 אולם אדם בר דעת לא יגיש תביעה בנינה (למשל עליה אקראית ורגעית על קרקע של השכן
32 המהווה הסגת גבול, נגיעה אקראית בפלוני המהווה תקיפה). משמע, מצב בו נראה כי תנאי
33 העוולה מתקיימים באופן פורמאלי בלבד.
34 הגנה זו איננה ישימה לנסיבות המקרה דנא. כאשר הנתבע פורס את טענותיו אחת לאחת,
35 מכנה את התובעת כמי שנוהגת "הפקרות" בכספי הדיירים, כמי שהתנהגותה מבטאת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 "שערוריה", כמי שיש לבחון התנהגותה על ידי רשויות החוק וכאשר המסקנה המתבקשת
2 צריכה להיות הפסקת תשלום מסי ועד הבית – לא ניתן לראות בכך מעשה של מה בכך.
3 משנמצא כי הנתבע בצע כלפי התובעת עוולה של הוצאת לשון הרע ונמצא כי לא עומדות
4 לנתבע ההגנות להן טען, יש לבחון את הפיצויים להם עותר התובע.
5 בהתאם לסעיף 7א לחוק, בביצוע עוולת לשון הרע מוסמך בית המשפט לחייב נתבע בפיצוי
6 שלא יעלה על 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק ולפיצוי זה עותרת התובעת.
7 סכום הפיצוי הנקוב בחוק קובע רף עליון של פיצוי ללא הוכחת נזק. בפסיקת פיצויים בגין
8 לשון הרע מתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו,
9 בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד.
10 הבחינה היא אינדיבידואלית ומתחשבת בטיב הפרסום, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים.
11 התנהגותם של הניזוק ושל המזיק לפני פרסום ולאחריו עשויים להוות אמצעים לשומת
12 הנזק.
13 לטענת התובעת גרם לה המכתב לעוגמת נפש, לבושה ולביזוי כלפי דיירי הבניין. דא עקא,
14 שלטענה זו לא הובאה כל ראיה. התובעת איננה מציינת בעדותה ולו מקרה בודד בו פנה
15 אליה מאן דהו ובקש ממנה דין וחשבון אודות תוכן המכתב. התובעת טוענת שיש בקרב
16 הדיירים כאלו שחדלו מלשלם את דמי ועד הבית עקב המכתב (סעי' 34 בכתב התביעה) אך
17 איננה מביאה ולו דוגמא אחת לכך. אף עדים כלשהם לתמיכה בטענות אלו – לא הובאו.
18 זאת ועוד, יש לזכור כי "העניין" במכתב יכול להימצא אך ורק בקרב דיירי הבניין. שש
19 דירות בלבד בנוסף לאלו של התובעת והנתבע וכאשר ממילא הדיירים מגלים סימנים
20 לאדישות תהומית למתרחש בועד הבית של הבניין ולראיה: זולת הצדדים לא נכחו באסיפת
21 הדיירים במסגרתה מונו הצדדים לועד הבית אלא נציגי דירה אחת בלבד. התובעת עצמה
22 העידה כי בכלל, זולת שתי דירות, כל הדירות בבניין מושכרות (עמ' 4, שי' 19 בפרוט' ומשמע
23 שמדובר בדיירים מתחלפים ובלא שבכלל הובאו ראיות לכך שמי מהדיירים שהתגוררו
24 בבניין בעת משלוח המכתב אף נותרו בעת בירור המשפט.
25 מאידך, לא ניתן להתעלם אף מהתנהלות הנתבע לאחר פרסום לשון הרע ולאורך ההליך
26 המשפטי דנא, כאשר הנתבע לא חזר בו מהדברים אשר פורסמו על ידו והמשיך לדבוק
27 בגרסתו.
28 כאשר הסכום הנקוב בחוק מציב רף עליון ובהתחשב בהיקף הוצאת לשון הרע ובכלל האמור
29 לעיל אני פוסק כי על הנתבע לפצות את התובעת בסך של 8,000 ₪.
30 אשר לפרסום התנצלות, בהעדר ראיות סותרות, סביר להניח כי העניין נשוא המכתב איננו
31 עוד נושא לדיון בקרב מי מדיירי הבניין, ככל שטרם התחלפו, וסביר להניח שהמכתב בכלל
32 נשכח מני לב. ממילא שבאפשרות התובעת, אם תבחר בכך, להפיץ את פסק הדין בקרב
33 הדיירים אך אינני סבור שיש טעם כיום, כשנה וחצי לאחר הפרסום, להורות על פרסום
34 מכתב התנצלות מטעם הנתבע.
35 לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 28871-12-09 אמיתי נ' לימור

- 1 22. אשר על כן אני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבע לפצות את התובעת בסך של 8,000 ₪
2 וכן גם לשאת בהוצאות התובעת, באגרת בית המשפט וכן בשכ"ט עו"ד בסך 6,000 ₪.
3 ניתן היום, יא' סיון תשע"א, 13 יוני 2011, בהעדר הצדדים.
4

רון אילן, שופט

- 5
6
7
8
9
10